Vác, 1893. június 7. – Budapest, 1964. október 1.

Elemi iskoláit szülővárosában kezdte, majd 1903-ban a váci kegyesrendi gimnázium diákja lett. Szülei halála után sógora szakmáját követve szobafestőinasnak szegődött. 1910-ben lépett be a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. Az 1912. május 23-i budapesti munkásdemonstráción az MSZDP váci szervezetének tagjaként vett részt. 1914-ben behívták katonának, 1915-ben az orosz fronton esett fogságba. A szamarai kormányzóságba, majd Taskentbe került. 1918-ban belépett a Taskentben is megszerveződő Vörös Gárdába. A polgárháborúban Frunze hadseregében, a nemzetiségi alapon szerveződött 2. magyar lovasszázad parancsnokaként harcolt Turkesztánban. 1918-tól tagja az Oroszországi Kommunista (bolsevik) Pártnak. 1919 szeptemberétől a közép-ázsiai ún. Határkerületi Bizottság magyar szekciójának a vezetője. 1921-ben Rigába irányították, ahol a Magyarországról érkező – a Tanácsköztársaság után elítélt, de „kicserélt” – volt rabokról gondoskodó bizottság elnöke volt. Még ugyanebben az évben az OK(b)P hároméves diplomataképző iskolájára, külkereskedelmi szakra. Ezt befejezve, 1924-ben a pekingi szovjet külképviseleten kezdett dolgozni. 1930–1934 között a Szovjetunió távol-keleti kereskedelmi kormánybiztosa Vlagyivosztokban, majd 1937-ig a tejtermék-felvásárlást irányította a Kaukázusban. 1937-ben a Moszkva melletti Gorki-Leninszkijben egy iskola gazdasági vezetője lett, majd 1942-től a szovjet hadifogolytáborokban szervezett antifasiszta propagandaiskolák egyik vezetője. 1944 decemberében érkezett haza Magyarországra. december 18-án Vásárosnaményban választották az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé, majd 1944. december 22-étől az Ideiglenes Nemzeti Kormány kereskedelmi- és közlekedésügyi minisztere lett. Pártja kezdeményezésére 1945. május 9-én leváltották, a Külkereskedelmi Igazgatóság elnökévé nevezték ki. 1945. november 4-én a Pest-Pilis-Solt-Kiskun és Bács-Bodrog vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. 1948-1949-ben a váci kötöttárugyár vezetője volt, majd 1950-től külügyi szolgálatot vállalt; Magyarország ankarai követe (1950. június 30.–1954. október 28.), szófiai (1954. november 4.–1956. augusztus 4.) és prágai nagykövete (1956. augusztus 4.–1959. március 27.), majd 1959. szeptemberi nyugdíjazásáig minisztériumi főosztályvezető volt.